

Posudek konzultanta rigorózní práce Mgr. Radima Kubici, MBA na téma „ Reorganizace v insolvenčním právu s přihlédnutím ke slovenské úpravě“.

Práce odevzdána v prosinci 2013 a má 113 stran vlastního textu.

Procesní téma insolvence řešené reorganizací je stále aktuální, též proto, že praktických zkušeností z aplikace je stále málo. O to více si cením výběru autora.

Druhá část práce není věnována ani tak procesně právní analýze, ale spíše ekonomickým úvahám o východiscích reorganizace. Tento přístup autora vítám, protože formalistický přístup k procesní stránce reorganizace bez pochopení ekonomických základů a dopadů na další podnikání dlužníka, ale v podstatě i na ekonomický život společnosti, by byl je suchou literou, což autorův text v žádném případě není.

Vlastní téma začíná až ve třetí části práce. Zde se autor, vedle logicky zařazeného základního rozboru právní úpravy, všímá i některých stránek úpravy, s nimiž polemizuje. Například se autor zamýšlí nad tím, zda je účelné vyloučit ze zákona z reorganizace právnickou osobu v likvidaci ? Autor má pravdu, že podnikající právnická osoba může vstoupit do likvidace z čistě formálního důvodu, zejména usnesením soudu, kdy nejsou splněny povinnosti stanovené zákonem, například změna zakladatelského dokumentu. Otázka ale je, jak by si autor představoval právní úpravu možnosti řešit insolvenční reorganizací v takovém případě ? Zde nestačí jen prostý nesouhlas s právní úpravou, ale uvítal bych detailnější návrh na způsob řešení, protože s názorem autora souhlasím a z legislativního hlediska by se jednalo o zajímavý návrh.

Dále souhlasím s názorem autorem, když popírá stanovisko B. Havla, že by se reorganizace mohla „obejít“ i bez reorganizačního plánu, resp. se v případě stanoviska B. Havla opět jedná jen o „nápad bez průniku do legislativního návrhu“, podobně jak je tomu v případě návrhu na reorganizace právnické osoby v likvidaci. Domnívám se, že v případě společné vůle všech věřitelů dlužníka by se řešení úpadku dokonce mohlo obejít i bez rozhodnutí soudu. Podle mých zkušeností však takový stav patří spíše do říše fantazie.

Autor se dotýká i výkladu ustanovení § 317 odst. 2 IZ, tedy dobré víry navrhovatele reorganizačního plánu ve schválení plánu. Rovněž pokládám zákonnou formulaci za nepřilíš šťastnou a otázkou je, jaké riziko nese dlužník za to, že si nedostatečně „dobře nevěřil“ ?

Naprostý souhlas vyslovuji s názorem autora na straně 46 o kontraproduktivnosti právní úpravy lhůt, přičemž ponechávám stranou reálnost uvedených lhůt, kdy jejich délka je motivována spíše společenskou objednávkou na urychlení práce justice. Četnost délky jednotlivých lhůt činí skutečně zákon nepřehledným a je na újmu nejen účastníkům řízení, ale i soudu. Ostatně není to problém pouze insolvenčního zákona.

Názor autora na vyloučení aplikace § 326 odst. 2 IZ považuji za velmi radikální, nicméně jej nelze jednoznačně odmítnout. Zejména u návrhu věřitele bych předpokládal převahu věřitelské vůle a tedy i víry, že zde může být poctivý záměr dlužníka. Otázkou je, zda věc řešit vypuštěním sporně aplikovaného ustanovení ze zákona nebo jen výkladem soudu ?

Úvaha o demotivujícím ustanovení § 157 IZ o povinnosti úhrady odměny znalce stanovené pro zajištěné věřitele, je rovněž hodna pozornosti. Autor má pravdu, že zejména při řešení reorganizace přeměnou může činit odměna znalce značnou částku, ale na druhé straně by měla být odměna hrazena jako pohledávka za podstatou, tedy rovněž na úkor věřitelů.

Na straně 65 cituje autor nález ÚS, ale chybí mi alespoň stručný obsah nálezu.

Další detailnější poznámky či připomínky k práci nemám. Je psána dobrým právním jazykem, věcně a jednotlivé části na sebe logicky navazují. Práce obsahuje poznámkové odkazy na zdroje užitá při jejím zpracování.

Práce hodnotím jako velmi dobře zpracovanou a souhlasím s jejím připuštěním k obhajobě.

V Praze 9.2.2014

JUDr. Tomáš Pohl